

UNA POLÍTICA CULTURAL

Ací i allí hom us parla d'un «desencís»: la Revolució, l'Autonomia, us diuen, vegeu llur realitat! I, a tota veu o a cau d'orella, us narren allò que saben o allò que llur hipersensibilitat patriòtica deforma. Tots hem compartit aquestes amargors de la desfeta d'uns ideals que se us dobleguen entre mans com unes imatges de cera. Però, ¿i aquelles altres realitats de les quals som ja possessors i que oblidem en la nostra desesperança? ¿No hi ha, per ventura, en el clam de molts, la queixa amarga de llur pròpia impotència? Totes les realitats, àdhuc les que semblen més adverses, són, per l'esforç de tots i de cadascú, fecundables. El veritable heroisme no és pas el dels qui s'exilien voluntàriament, sinó el dels qui, sota totes les banderes, àdhuc les més hostils, recomencen.

Acabo de rebre, per exemple, el número 1 del volum 1 de l'any 1 de la «Revista de Psicologia i Pedagogia» (febrer de 1933) publicada per l'Institut Psicotècnic de la Generalitat i el Seminari de Pedagogia de Barcelona. No puc amagar que he tingut l'agradable sensació no pas que recomençàvem, sinó que continuàvem. Amb un guany: el d'haver salvat d'aquella ingrata dictadura l'establert en l'ordre de la cultura en el temps de la Mancomunitat. La llista dels treballs originals que conté és també una continuació.

J. J. A. Bertrand, a la conclusió del seu llibre recent *La Littérature Catalane Contemporaine*, ha estat justíssim en l'apreciació d'aquesta mística que de Ramon Llull a la generació actual ha impulsat la cultura catalana: recerca de més amples horitzons i voluntat de síntesi. A l'hora que els Estats més poderosos «nacionalitzen» llur cultura, les nacions incipients guarden les essències de la cultura universal.

Si us adoneu, tot d'una, que arriben a Catalunya centenars d'occitans, entre els quals hi ha professors universitaris i estudiants d'Escoles Superiors, no cregueu que sigui un simple afany de turisme banal: és que hi ha intervingut un d'aquests treballadors anònims que no es «desencisen» i que treballen per l'Ideal màxim de Catalunya, per damunt de la barreja de combatents menors que juguen a partits per heure un ridícul botí d'escalafons burocràtics.

El nom d'un d'ells, per exemple, que sacrifica el millor del seu temps i de la seva joventut per la causa de la nostra expansió cultural: Josep Carbonell. Cap desengany no el torç; i, de 1920 ençà que el conec, ha estat treballant anònimament per la realització d'una política nacional de cultura molt més eficaç que totes les altres «polítiques» de tristos aspirants a conseller municipal o a orador baladrer de míting o de micròfon: aquesta insuportable falange d'oradors «polítics» d'avui, la cultura dels quals està molt per dessota de

la cultura mitjana dels catalans d'aquest temps.

Un grup de poetes ha fet jurament d'editar, a partir de poc, una revista destinada a publicar poemes i textos que facin referència a la poesia. Heus ací un altre bell exemple de «continuació». Quan crèieu que la plebeïtzació de Catalunya per la qual tan innoblement hi ha qui treballa des de llocs de massa responsabilitat, vet aquí els poetes que amb un optimisme encomanadís us recorden que Catalunya —la dels catalanistes de fet— continua... Per a fer front a l'Energumen, el millor soldat reconec que és el Poeta.

Des dels noms de Josep M. de Casacuberta i Josep López-Picó al de Ventura Gassol, podria citar una bona llista d'aquests catalans fidels al programa del catalanisme genèric que tan barroerament hom intenta desfigurar, disminuir o substituir. Tots ells creuen en la primacia d'una política cultural per a Catalunya. Tots ells han de vèncer els obstacles més durs per a llurs realitzacions. Són ells, però, els representants autèntics de la Catalunya per la qual hem donat les hores més llargues.

Una sola motivació: ambició de cultura. La Commemoració del Centenari de la Renaixença ha d'ésser un recordatori permanent d'aquesta motivació que fa generós, per damunt del seu localisme, l'ideal català.

[*La Publicitat*, 16-IV-1933]